

Motion till riksdagen 2007/08:So553

av **Hillevi Engström (m)**

Förbud mot tatuering på barn

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om ett förbud mot att utföra tatuering på barn och att tatuering på barn bör kriminaliseras.

Motivering

Förtvivlade föräldrar konstaterar att det saknas regler kring ett kroppsligt ingrepp på deras barn nämligen tatuering. Många tror att det finns lagar och regler som förbjuder detta, på samma sätt som det finns regler som tydligt anger att det är förbjudet att sälja alkohol och tobak till barn. Förbud löser inte automatiskt problem, men det är viktigt att det finns tydliga och klara regler som skyddar våra barn mot att råka illa ut. Det sänder en tydlig signal både till barn, föräldrar och utförarna. De flesta av oss menar att det är självklart att vi ska försöka göra allt för att skydda våra barn, men i den här frågan tycks lagstiftaren anser att det är obehövligt. Tidigare har man hänvisat till att ett avtal om tatuering ”inte betraktas som en sedvanlig rättshandling som en minderårig kan utföra utan vårdnadshavarens samtycke”. Men verkligheten talar ett annat språk och det är en klen tröst att i efterhand konstatera att avtalet om tatuering mellan barnet och företaget inte är giltigt.

Tatueringsverksamhet har förekommit i tusentals år, men har tidigare mest förknippats med människor i marginaliserade grupper. Trender kommer och går. En längre tid har tatuering av kroppens olika delar blivit mer populärt. Utomlands, men även här i Sverige, växer olika, mer eller mindre seriösa, verksamheter fram som erbjuder sina tjänster att utföra tatuering. De mer seriösa har egna branschöverenskommelser om att inte tatuera barn och ungdomar eller människor som är påverkade av droger. Men det råder inte något förbud. Så länge det finns pengar att tjäna kommer denna verksamhet att pågå, utan att samhället kan reagera.

Fel! Okänt namn på

Tyvärr är det få ungdomar som är medvetna om konsekvenserna av att göra tatueringar, särskilt när dessa består i symboler, namn som man inte vill bli förknippad med längre upp i åren. Vem vill ha en taggtråd, ett nazikors, idrottsklubbens logo eller pojkvännens namn på armen vid en anställningsintervju 20 år senare? Helt klart är det många ungdomar som senare i livet ångrar sig och det innebär då stora problem.

Behandlingen för att ta bort en tatuering är både kostsam och smärtfylld. På en privat klinik kan det ta tio behandlingar á 800 kronor per behandling för att ta bort en mindre tatuering med flera färger. Behandlingstiden är lång eftersom de nya och mer effektiva metoderna spränger bort färgpigmenten i huden med en sorts laser. Mellan varje behandlingstillfälle skall det gå två månader. Då förstår var och en att detta är besvärligt. Dessutom gör det ont. Det känns som om ett rakblad dras över huden och vissa patienter får så kraftig smärta att de avbryter behandlingen.

Utöver de psykiska problem som en oönskad tatuering medför finns det även rent medicinska problem. Det finns enligt min uppfattning ingen anledning att tillåta barn under 18 år att utsättas för detta. Tyvärr räcker inte rekommendationer och råd. De oseriösa aktörerna kommer att fortsätta med verksamheten. Många är de föräldrar som ser bekymren och verkligen önskar en förändring. Bland patienter som genomgår en kostsam och dyrbar behandling finns många som i efterhand ångrar sig och hade velat få ”kroppsklottret” gjort.

Jag anser att det utifrån barnets bästa finns skäl att förbjuda att tatuera barn och att det bör övervägas om det går att straffsanktionera.

Stockholm den 4 oktober 2007

Hillevi Engström (m)